

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

Armosta pelastetut.

Armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja. Ef. 2: 8.

Apostoli sanoo: ”Te olette pelastetut.” Jos laiva on tehnyt haaksirikon ja osa matkustajista on onnellisesti päässyt rannalle pelastusveneissä, sanotaan heille: ”Oi, teitä onnellisia! Niin moni hukui, mutta te olette pelastetut.” Kenelle me sanomme näin? Uskovan silmiin siintää usein ihanana kotiranta. Hän katselee kuin kadehtien niitä pitkiin, valkoisiin viittoihin puettuja, jotka ovat jo kotirantaan päässeet. ”Te olette pelastettuja. Oi, teitä onnellisia!” Näin hän ajattelee. On kuitenkin ihmeellistä, ettei apostoli luo katsettaan ylöspäin, niihin, jotka jo ovat kotona. Ei hän myöskään tarkoita heitä sanoessaan: ”Te olette pelastetut.” Ei, hän katsoo alas ihmisiin, jotka vielä elävät täällä hänen kanssaan, ja sanoo heille: ”Te olette pelastetut.” Hän on ottanut hanhensulan käteensä, ja hänen ajatuksensa lentävät, ei taivaaseen, vaan Efesoon, erääseen hänelle rakkaaseen, pieneen piiriin, ja hän sanoo: ”Te olette pelastetut.” Hän lukee itsensäkin tähän piiriin. Hän ei sano ainoastaan: ”te”, vaan hän sanoo myös ”me”. Sanoohan hän: ”Hän... on pelastanut meidät”, (2 Tim. 1: 9) ja: ”Mutta kun Jumalan, meidän vapahtajamme, hyvyys ja ihmisrakkaus ilmaantui, pelasti hän meidät” (Tiit. 3: 4—5). Eikä hän näin sanoessaan puhu tulevaisuudesta, vaan nykyisyydestä. Hän tietää nyt jo polkiessaan tätä maata olevansa pelastettu.

Tämähän on mahdotonta. Näin moni ajattelee. Kuka täällä voi tietää sitä? Sehän on muka meiltä salattu. Eihän täällä voi kukaan sanoa itsestään: ”Minä olen pelastettu, olen autuas.” Mutta, kuule, rakas ystävä! Eikö sinun, seisoesasi tämän sanan edessä, täydy myöntää, että Paavali on toista mieltä? Ollessaan vielä keskellä meren pauhua, kotirannasta kaukana, hän tietää olevansa pelastettu. Mutta kuinka on sitten mahdollista käyttää tällaista aivan ennenai-kaista puhetapaa? Siihen ovat selityksenä sanat: ”uskon kautta”. Te olette pelastetut uskon kautta. Ei meitä ole vielä pelastettu niin, että meidät olisi

viety kotirantaan, ei niin, että olisimme jo taivaassa Jumalan luona. Ei meitä ole pelastettu niin, että jo olisimme omassa olennossamme vapaat synnistä ja saastasta. Ei tämä maa ole mikään kotiranta, ei mikään taivas, ei kirkkauden valtakunta. Mutta täällä on sellaisia, jotka ovat pelastetut uskon kautta.

Kun haaksirikkoutuneita, meren aalloissa taistelevia on lähestynyt pelastusvene ja he ovat päässeet siihen, niin he jo, ennenkuin ovat päässeet rannalle, voivat sanoa: ”Me olemme pelastetut.” Meitä hukkuvia on lähestynyt tällainen pelastusvene. Se on lähestynyt meitä kasteessa. Meidät on elämämme aamuna korjattu pelastusveneeseen. Sen nimi on Kristuksen kuolema. Siihen meidät on kastettu. ”Hän pelasti meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta.” Tiit. 3: 5. Pelastusvene on lähestynyt meitä myös sovintosaarnassa, jossa todistetaan, että syntimme ovat pyyhityt pois, ei tosin meidän olemuksestamme, vaan Jumalan kirjoista. Syntimme ovat annetut anteeksi. Me olemme saaneet Jumalan lahjana armon.

Mutta juuri sentähden tulee kysymyksen usko. Jos synti olisi otettu meistä pois tai jos meidät jo olisi pelastettu, niin että olisimme kotona Jumalan luona, ei mitään uskoa tarvittaisi. Mutta nyt se on tarpeen. Jumala on säätänyt sekä parannussaarnan että sovintosaarnan juuri sitä tarkoitusta varten, että kaikki uskoisivat. Sillä se, joka ei usko tätä sovintosaarnaa, hukkuu. Jeesus Kristus on asetettu sovituksen välineeksi, jotta me pelastuisimme uskon kautta hänen vereensä.

Ollessamme näin uskon kautta Kristuksen haavojen turvissa, olemme kuin pelastusveneessä kulkemassa keskellä meren pauhujakin kohti kotirantaa. Me iloitsemme nyt jo uskossa siitä. Olemme pelastettuja, emme itsemme kautta, vaan armosta, ja se on Jumalan lahja. Usein uskomme pelokkaana ja vavisten, mutta uskomme kuitenkin.

*K. V. Tamminen.
(Uusi aamu, uusi armo).*

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 4

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1954

Pyyntö

Anna, Herra, uusi armo,
uusi usko, tarmo
ilomielin käydä työhön
valos viemään yöhön!
Anna mieli palvelijan,
nöyrä, altis, vakaa!
Anna voimaa, Vapahtajan,
lahjojasi jakaa!

Olen heikko, sen sä tiedät.
Kuitenkin mua siedät.
Veren tähden anteeks' annat
armollasi kannat.
Rohkenen Sun varassasi
käydä työhön suureen.
Anoen sun apuasi
vaivun ristic juureen.

Täytä heikko palvelijasi
armolahjoillasi,
että rakkaudestasi
uhrikuolestasi
veisin viestin vaivatuille,
sanan särkyneille.
Toithan turvan tuomituille,
lahjan langenneille.

Kirj. Oili Poikonen.

Kouluneuvos Yrjö Länsiluoto

Orpouden tuntu on jo silloin tällöin tulvahtanut vastaan, kun on jouduttu näkemään kouluneuvos Yrjö Länsiluodon paikka tyhjänä sellaisissa tilaisuuksissa, joissa hänen oli odotettu olevan mukana yhtenä keskeisimmistä henkilöistä. Jo opistomme päärakennuksen vihkiäisjuhlasta syksyllä 1950 oli hänen jäätävä pois sairauden vuoksi, joka kuitenkin vielä monestikin sen jälkeen hellitti otettaan. Nyt on hänen nimensä ylle merkittävä risti.

Kouluneuvos Yrjö Länsiluoto seurasi opistomme alkuvaiheita samoin kuin siten rakennusvaiheemme edistymistä mielenkiinnolla ja rakkaudella, joka usein tuntui kuin isän huolenpidolta. Hän oli alusta alkaen rohkaisemassa äärimmäisen vaatimattomissa oloissa ponnistellessamme, ja hänen ilonsa uuden

rakennuksemme mukana saaduista parantuneista ja avartuneista työskentelymahdollisuuksista oli sydämellinen. Vielä kerran saimme hänet tänne näkemään opistokotiamme ja suorittamaan virallista tarkastusta. Senjälkeen ovat yhä taajenevat viestit kertoneet hänen voimiansa heikkenemisestä, yhä useammat kirjelmät Kouluhallituksesta tulleet jonkun hänen sijaisensa allekirjoittamina. Tämän syksyn kansanopistonopettajien luentopäiville hän saattoi enää lähettää vain tervehdyksensä, ja syyskuun 22 päivän iltautuisten lopussa kiiri avaruuk-sien kautta sanoma, että hänen kohdallaan vajavuus oli päättynyt ja uupunut matkamies päässyt kotiin.

Vain muutamien opistolaisparviemme oli suotu henkilökohtaisesti kohdata tämä Suomen kansanopistolaitoksen vii-

Muistamme kiittäen.

Kouluneuvos Länsiluotoa muistellessa täyttää lämmin kiitollisuus mielen. Hän oli kuin isä koko Suomen kansanopistoväelle. Kuinka hän osasikaan rohkaista ja kannustaa ja pitää meistä huolta.

Muistamme kuinka pelokkaina odotimme häntä ensimmäistä kertaa Haikolaan. Virallinen tarkastus! Ja kaikki opistossamme niin alkeellista ja puutteellista! Mutta hänen saavuttuaan hävisikin pelko vähitellen ja sijaan tuli juhلاميeli. Kuin lämmintä hohdetta huokui koko hänen vierailustaan elämäämme. Näimme työme kalleuden, kirkaat näköalat valaisivat sieluumme. Uusi luottamus ja rohkeus oli sydämissä hänen lähtiessään ja siunaavin ajatuksin jäimme häntä muistelemaan. Haikolan pirtissä oli saatu elää hänen puhuessaan hetkiä, joitten muisto sykähdyttää vielä tänä päivänä. Samanlaisiksi, uutta intoa antaviksi tilaisuuksiksi muodostuivat hänen käyntinsä myöhemminkin.

Saimme nähdä aina, että "meidän kouluneuvostamme" kannatti voima, joka sai hänet luottavaisesti katsomaan tulevaisuuteen. Ehkä siitä johtui, että hänen läsnäolonsa oli turvallisuuden tunnetta luova. Saanen kertoa erään henkilökohtaisen muiston käynnistäni kerran kouluhallituksessa. Oli sota-aika. Johtajan ollessa estettynä oli minun ollut lähteminen opistomme asioita pääkaupunkiin ajamaan. Oli mm. anottu joillekin piirustuksille hyväksymistä, mutta sitä ei saatukaan.

meisten vuosikymmenien keskeinen henkilö, jonka ansiokasta osuutta kansanopistolainsäädäntöömme uudistettaessa erikoisella tunnustuksella muistetaan. Mutta ne, jotka saivat kuulla hänen puhuvan joko juhlissa tai arkisen työn lomassa tarkastusten yhteydessä, eivät voineet jäädä kylmiksi. Hänen persoonansa jätti viralliseenkin käyntiin jotain juhlan tuntua. Ja se, mikä antoi hänen sanoilleen erikoisen sydämellisen sävyn, oli henkilökohtainen suhde Jumalaan, joka elämän vaiheitten keskellä oli hänessä kypsytynyt. Eikä hän unohtanut toivottaa nuorten työhön ja elämään Jumalan siunausta, ei myöskään opistoille ja niissä työskenteleville opettajille, olipa sitten neuvottelutilaisuus, jossa pohdittiin kansanopistolaitoksen yhteisiä suuria kysymyksiä, tai jonkun opiston erikoinen juhla. Jokainen opistonuori on sentään saanut tervehdyksensä häneltä Kansanopistolehden ja varsinkin Kan-

Kouluneuvos huomattuaan masennukseni ja varmaan arvattuaan, että tunsin itseni huonoksi asiainhoitajaksi sanoi: "Kyllä nämä asiat ovat paremmissa käsissä kuin Teidän ja minun". Kuinka vapauttava ja lohdullinen olikaan tuo sana sinä hetkenä. Jälestäpäin olemme saaneet nähdä, että asiat menivätkin oikein hyvin, kun ne menivät silloin vastoin meidän toivomuksiamme.

Opistomme asiat ovat olleet todella hyvissä käsissä. Jumala on johtanut ihmeellisesti. Mutta Hänen suurta lahjaansa on ollut meille myöskin kouluneuvos Länsiluoto, jonka myötätunto ja tuki on kaikkina näinä vuosina ollut elävästi tunnettavissa. Näemme tämän hänen tervehdyksestäänkin, jonka hän uuden opistorakennuksen valmistuessa v. 1950 lähetti Pirtin Viestille. Tässä on syytä muistella sitä. Näin hän mm. kirjoittaa:

"Nyt toteutuvat ne toiveet, joita kaikissa vaikeuksissa on rohjettu ylläpitää. Nyt päästään siihen, mikä kaikilla kansanopistoilla on päämääränä, saadaan sellainen opistokoti, että voidaan entistä paremmin täyttää sisäoppilaitoksen tehtävää: opetustoimen ohella suorittaa kasvatustyötä niissä olosuhteissa, joissa se on tarkoitettu suoritettavaksi, ja siinä kasvuympäristössä, joka on sille otollisin. Uuden opistorakennuksen valmistuminen tekee tämän mahdolliseksi. — — —

Kolmesti minulla on ollut tilaisuus käydä

sanopiston Kevään välityksellä, jotka olivat hänelle läheisiä yhteydenpitovälineitä ja syntyivät hänen käsissään.

Tunneimme syvää kaipausta ajatellessamme pois mennyttä opistomme ystävää ja kunnioitettua esimiestä. Tällä hetkellä näyttää kuin tyhjyyden tuntu viipyisi vielä kauan hänen työpöytänsä ääressä Kouluhallituksessa. Tyhjää on varmaan myös hänen kodissaan. On kuitenkin suurta ja lohdullista, ettei omaisten eikä ystävien ole syytä sellaiseen murheeseen, johon ei iankaikkisen elämän ja jälleentapaamisen toivo loisi valoaan. Mutta samalla meillä on erikoinen syy kiittää Jumalaa siitä, mitä Hän kouluneuvoksemme kautta antoi meille ja maamme kansanopistoille, ja siitäkin, että ajan vaivat ovat ystävämme kohdalla päättyneet ja katoavaisuus vaihtunut kirkkauteen.

Toivo Salomaa.

Toveriliittolaiset kirjoittavat.

KALEVI RÄTY

Koska meille toveriliittolaisille on suotu tilaisuus oman lehtemme, Pirtin Viestin, välityksellä tuoda julki ajatuksiamme, haluan tuoda näin terveiseni julki muutamain sanoin.

Opistossa ollessamme lauloimme usein yhdessä. Sitä on tehneet jokaisen kurssin oppilaat, niin Pirtin kuin uuden opistonkin oppilaat. — Miksi? — Laulun sanat ovat omalla tavallaan puhutelleet meitä. On usein mielessä sellaisten laulujen sanat, jotka jo silloin opistoaikana jollakin tavalla puhuttelivat. Tällä kertaa tuli mieleen eräs laulu, jossa on m.m. seuraavat sanat: "Eipä koskaan Herran kansa ainoaaksi erkane..."

Nämä laulun sanat tulevat mieleen lohduttavina, kun on mielessä joillakin juhlilla vietetyt hetket. Opistojuhlilla saa aina tuntea Taivaallisen Isän hyvyttä, eikä ole useinkaan kovin mieluisia, kun täytyy lähteä juhlien jälkeen taas arkisen taistelun pyörteisiin.

Ensikerran olivat nuo laulun sanat mielessä lohduttavina silloin, kun X kurssin viimeisiä hetkiä vietimme opistokodissamme. Tuntui vaikealta lähteä

Kohtavaarassa. Muistan ensimmäisen käyntini, jolloin alkava opisto toimi sota-ajan puutteellisissa oloissa ja silloin käytettävänä olleissa ahtaissa tiloissa. Muistan kesäisen pikavierailun, jolloin etsittiin tulevan opistorakennuksen paikkaa. Ja kuinka en muistaisi viimetalvista tarkastustani, joka antoi joka suhteessa niin myönteisen tuloksen: paitsi muita väliuosina aikaansaatuja lisätiloja oli valmistumassa avara, tarkoituksenmukainen opistorakennus. Kerta kerralta olen saanut yhä lujemman luottamuksen siihen, että opiston ystäväpiirin ja sen työntekijäin usko, toivo ja rakkaus kestää, vie tuloksiin.

Onnittelen opistoa ja toivotan sen työlle jatkuvaa menestystä Jumalan siunauksen varassa.

"Työ jos tehdään Herrassa,
nöyrästi, Herran avulla,
ei puutu siunausta."

Opistotyö alkaa taas. Kannustakoon rakastetun esimiehemme muisto Jumalan siunauksen varassa parastamme yrittämään. Kiitos Taivaalliselle Isälle kaikesta, mitä olemme kouluneuvos Länsiluodon kautta saaneet!

Helvi Valkonen

pois paikasta, jossa olin saanut viettää elämäni sisältörikkaimman talvikauden. Monesti jälkeinpäin on tullut mieleen nuo hetket ja silloiset ajatukset. Siinä samassa on muistilokeroista tulvahtanut mieleen monet, monet sen jälkeen vietetyt juhlat ja niiden lopun läheneminen. Aina on mielessä ollut ajatus siitä, miten olisi ihanaa, jos juhlahetket saisivat vielä jatkua ja me opistoperheen jäsenet saisimme silloin jatkaa rakentumistamme Herran siunaavan sanan ääressä.

Kyllä nytkin juhannuksena, kun viimeksi vietimme yhteisiä juhlahetkiä opistolla, oli sieltä poislähtö vaikeaa. Tietenkään ei saisi olla näin, mutta ei mahda mitään, että kaipaa saada olla mahdollisimman paljon Herran siunauksen alla, juuri tuollaisilla juhlilla. Opistokodissa vietetyillä juhlilla saa aina tuntea Herran läsnäoloa, milloin selvemmin — milloin heikommin. Siksi ei haluaisi joutua taas uudelleen keskelle jokapäiväistä taistelua, joka riehuu ympärillämme hirvittäväällä voimalla. On kuitenkin uskallettava lähteä pois opistokodin suojaavasta piiristä taivaltaamaan, Jumalan antamin voimin, kohti suurta päämäärää, vaaroista ja kiusauksista huolimatta. Juuri näinä eron hetkinä on ihanaa saada vakuutusta siitä, että emme eroa ainoaaksi. Jos emme saa olla enää yhteisillä juhlilla täällä ajallisessa elämässämme, saamme viettää yhteistä suurta juhlaa taivaskodissa. Eron hetkinä on myös lohduttavana tieto siitä, ettei tarvitse lähteä yksin taistelemaan. Jeesus itse on luvannut olla kanssamme auttaen meitä, ettemme eksyisi pois siltä tieltä, joka vie kerran perille — suureen juhlaan. "En minä jätä teitä orvoiksi, minä tulen teidän tyköne" — "... minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti". — Eikö siinä ole Jeesuksen itsensä lausumat ihanat sanat. Ei minunkaan, vaikka olen huono kaidan tien kulkija, tarvitse taivaltaa hetkeäkään yksin. Saan joka hetki olla varma siitä, että Jeesus on auttamassa kaikissa vaikeuksissa. Hän on läsnä — kutsuvana silloinkin, kun olen rikkonut Hänen tahtoaan vastaan enkä jaksa oikein kulkea kaitaa tietä. Ei Hän jätä meitä, syntisyydestämme ja huonoudestamme huolimatta, vaan yhä enenevällä armollaan on nos-

tamassa meitä oikealle tielle. Me saamme joka ilta tulla Hänen eteensä tietäen, ettei meitä heitetä pois, vaan annetaan jäädä siihen, kaikki synnit puhdistavan veren turviin. Eikö olekin ihana asia, että meillä syntisillä on tällainen Puhdistaja. Hänen eteensä saamme käydä heikoimpina hetkinämmekin — silloinkin kun tuntuu, että olen kaukana Jumalasta — lauluntekijän sanoin lausuen: "Sun armos varaan oi Herra jään, kun ansiota ei yhtäkään, oo mulla tuotavaks' etehesi, siks' tuon vain syntisen sydämeni."

Joka ilta saamme rientää Hänen eteensä, tuoden "vain syntisen sydämen". Joka aamu saamme alkaa taivalluksemme uuden armon varassa. Saamme tehdä niin silloinkin, kun olemme kukin omalla vartiopaikallamme, joka päiväistä taisteluumme suorittamassa, kuin opistokodissa ollessammekin. Kuitenkaan emme jaksa usein tuntea Jeesuksen läsnäoloa silloin, kun ympärillä on vain kylmä maailma kaikkine kiusauksineen. Kaidan tien taivallus tuntuu aivan toivottomalta. Siksi kaipaa usein opistojuhlien ajan pikaista tulemistä. Siellä saisi jälleen tuntea, kuinka hyvä Taivaallinen Isä meillä on. Kun saamme olla yhdessä, viettää hetkiä Jumalan sanan ääressä ja laulaen kiitosta Vapahtajallemme, on sellainen tunne, kuin olisimme yhtä perhettä — siskoja ja veljiä — ja yritämme kilvoitella samaa päämäärää kohden. Yhtä perhettä! Niin — sitähän me olemmekin! Jumalan perheväkeä, joka on saanut armon tulla tuntemaan Jeesus omana Vapahtajanaan. Hänen johdatuksessaan pääsemme perille, voidaksemme kerran huomata täydellisesti todeksi käyneen lauluntekijän ajatuksen: "Eipä koskaan Herran kansa ainiaaksi erkane." Silloin emme haajaannu enää hetkeksikään, vaan saamme viettää jatkuvaa juhlaa — Karitsan häitä — Taivaskodissa.

Uskon, että saamme "vähän aikaa" kilvoiteltuamme viettää loppumatonta juhlaa, ja siksi toivon jokaisen opistoperheen jäsenen hiljentyvän pyytämään lauluntekijän sanoin: "Oi, rakas Jeesus, sun kuolemas tähden, päätä sä kasteessa alkama työs, että mä johdossas' matkahan lähden, päätän sun johdossas' matkani myös!

"Meillä on lunastus."

MIRJA SIPONEN

Toivottavasti meistä kukaan ei mene sellaiseen paikkaan, jossa täytyy peittää merkkimme. Merkin kätkeessämme me myös työnnämme Jeesuksen luotamme. Emme varmaan itsekään nauti sellaisesta elämästä. Me peitämme itsestämme sen kaikkein kalleimman samalla. Antakaamme Jumalan painaa itseemme sellainen merkki, joka ei katoa koskaan. Sen Jumala varmaan tekee meille.

SEIJA KILPONEN

Kuinka me usein tuijotamme itseemme ja luulemme, että kaikki voimme saada itse aikaan omalla voimallamme. Ei kuitenkaan asia ole näin. Meidän kaikkien tulisi muistaa, että meillä on Jeesus. Hän on suuri armossaan ja anteeksiantamuksessaan, jonka luo me joka päivä puutteinemme saamme käydä.

Rakkaat toveriliittolaiset

Sydämellinen tervehdykseni jälleen täältä Sapporosta! Kesä on pian taas ohi. Teillä on varmaan paljon hyviä muistoja kuluneen kesän juhlista. Niitä juhlia minäkin täällä kaipaan. Mutta vaikka en saa ollakaan mukana sellaisissa suurissa juhlissa, tiedän, että Jeesus on kanssamme täälläkin.

Yhdessä kesäkokouksessa olen saanut olla. Nim. Sapporon seurakunnan nuorten. Se oli viime pyhän tienoissa, siis 14—16. 8. Kokous pidettiin meren rannalla eräässä maalaistalossa täältä Sapporosta noin 2 t. junamatkan päässä. Vieraana puhujana oli Tokiosta vanha pastori Ushimaru. Osanottajia oli 21 henkeä. Ei siis kovin suuri joukko. Mutta se joukko oli sitä uskollisinta kirkossakävijänuorisoa.

Kokouksen motoksi tuli pastori Ushimaru ensimmäisen puheen johdosta: "Me olemme pelastetut". Henki oli aivan sama kuin siellä Suomessa evankeliumijuhlilla. Paljon oli monilla kyseltävää ja auliisti vanha pastori vastaili

Meidän tehtävämme.

Tähän otsikon alle mahtuisi lukematon määrä erilaisia tehtäviä. Varsinkin maanviljelijä näin syksyllä on valmis luettelemaan kaikenlaisia kiireellisiä töitä ja jokaisellahan niitä olisi vaikkamillä mitalla. Mutta mikä on Sinun ja minun tehtäväni toveriliittolaisina? Mihin velvoittaa meitä Jeesuksen testamentti Matt. 28: 29, 30?

Herra kutsuu meitä työhön omalle rintamalleen. Olemmeko me valmiit lähtemään? Ehkä meistä moni sanoo: "En minä osaa tehdä mitään", tai: "Ei ole minunlaiselleni sopivaa työtä". Kuitenkin on niin, että jokaiselle meille on annettu ainakin yksi leiviskä. Sitä mei-

kysymyksiin ja keskusteli nuorten kanssa.

Minä vietin kesälomaani juuri tuossa kesäkokouspaikassa. Luonto siellä on mahtavan juhlallinen. Lännessä aava, rannaton Japanin meri. Saaria ei rannikolla ole ollenkaan. Itä- ja eteläpuolella vuoret. Ilma oli viileä ja raikas. Melkein joka päivä kävin uimassa. Japanin meren vesi on kyllä hirveän suolaista. Uinnin jälkeen iho oli aivan tahmea. Mutta virkistävää se oli.

Nyt olen jälleen Sapporossa täällä lastentarhan yläkerrassa. On hauska taas olla omassa kodissaan.

Lastentarha alkaa huomenna. Opettajat ja suuremmat lapset ovat kyllä jo parina päivänä kokoontuneet harjoittelemaan voimisteluoohjelmaa, jonka lastentarhalaiset esittävät täällä Sapporossa pidettävissä suurissa voimistelujuhliissa, "suurkisoissa". Ne alkavat ensi sunnuntaina ja niiden avajaisissa on läsnä itse Japanin keisari ja keisarinna. He ovat juuri parhaillaan kiertämässä Hokkaidossa ja saapuvat huomenna Sapporoon. Ajavat sunnuntaina autossa Sapporon katuja. Jos haluaa nähdä heidät, pitää kuulemma kymmenen tuntia ennen mennä seisomaan kadun varteen saadakseen paikan. Taitavat jäädä minulta näkemättä!

Toivon, että jaksatte edelleen toimia Japanin lähetyksen hyväksi ja muistaa tätä työtä rukouksissanne!

Taivaan Isän haltuun!
Sapporossa 20. 8. 1954.

Kaisu Piirainen.

dän tulisi osata oikein käyttää. Ei meidän tietenkään tarvitse tehdä sen enempää, kuin mihin pystymme. Kun vain teemme senkin vähäisen osamme niin, että se olisi todistamassa ja kirkastamassa Kristusta.

Jos me itse elämme Kristuksessa, niin meidän tulisi myöskin jollakin tavalla heijastaa sitä valoa, minkä vaikutuksesta me elämme. Laulun tekijä on tästä valon edelleen näyttämisestä sanonut:

*Säde Luojaasi armahan auringon
Jos sun sieluas kirkastaa,
Ja jos Golgatan risti se lyhty on,
Joka tien sulle viittoaa,
Niin loistaos muillekin yössä!*

Meidän tulisi siis heijastaa Kristus-valoa ympäristöömme. Kun tätä tarkemmin ajattelee, niin joutuu tosiaankin kysymään itseltään, niinkuin eräs koulutoveri kysyi kerran minulta pienen muiston välityksellä: "Kun tulet tekemisiin ihmisten kanssa, tulevatko he silloin lähemmäksi Jumalaa?" Miten onkaan valitettavaa, että monta kertaa jää todistuksen sana sanomatta ehkä siinäkin paikassa, jossa sitä meiltä odotetaan. Me pelkäämme joutuvamme liikaa toisten huomion kohteeksi. Sitä meidän ei tulisi peljätä, vaan meidän tulisi kristillisen kansanopiston käyneinä nostaa rohkeasti selvät tunnukset esille ja pyrkiä näyttämään sitä, että Kristus on meille elämä. Sillä totta on se sana, että teoillemme me omat puheemme joko alleviivaamme tai viivaamme ne yli. Meiltä odotetaan sanoja, mutta meiltä odotetaan myöskin tekoja, jotka vahvistaisivat meidän puheemme.

Kristillinen nuorisotyö on yksi työmuoto, mihin meitä kaikkia tarvittaisiin. Joukot olisi saatava suurenemaan tällä rintamalla, että arimmatkin uskaltaisivat tulla mukaan. Samoin pyhäkoulutyö kaipaa useassa seurakunnassa nuorta työvoimaa. Lapset ja nuoret odottavat. Kaikkein eniten odottaa Herra. Annameko Hänen odottaa turhaan? Hän lupaa siunauksensa niille, jotka tekevät Hänen työtään. Hän antaa meille lisää voimaa, kun me vain sitä Häneltä pyydämme. Kun me joudumme työhön mukaan, niin me joudumme samalla harjoitukseen ja huomaamme paremmin puutteemme. Siten meille kasvaa rukous-

Helsingin matkalla nähtyä.

Pienoisen jännityksen vallassa lähdimme opistolta aamuiseen 5:n junaan kesäkuun 27 päivänä. Noin puolet viime talven opistolaisjoukosta oli mukana. Kudonnanopettaja Surakka johti tätä joukkoa. Menomatalla poikkesimme Pieksämäellä ja kävimme katselemassa Sisälähetysseuran talot. Pieksämäki on kaunis kauppa, aurinkoinen päivä omalta osaltaan vielä lisäsi sen viehätystä. Siellä oli ollut juuri maakuntajuhlat ja siksi kansallispukuisia neitoseja parveili kauppalassa.

Iltajunalla jatkoimme matkaamme kohti Helsinkiä. Lopen uupuneina saavuimme aamulla perille. Johtaja lapsineen ja talousopettaja Kannisto olivat tulleet sinne jo aiemmin. Hiukan levähdettyämme rupesimme katselemaan kaupunkia. Kävimme Stadionin tornissa ihailmassa sieltä avautuvia näköaloja. Koko kaupunki levittäytyi eteemme, näimme myös kauas merelle. Ihminen tuntee olevansa kuin pisara meressä kaiken tämän rinnalla. Helsingissä on myös paljon kauniita puistoja. Niiden penkit houkuttelivat väsyneitä matkailijoita lepäämään ja ihaillemaan ympärillä olevaa kesäistä kauneutta.

Seurasaaressa uimalaitoksella saimme kokea, millaista on uida merivedessä. Kylmää se oli, huh huh — ja suolaista! Siellä oli ulkoilmamuseo, jossa oli vanhoja suomalaisia asuinrakennuksia, kirkkoveineitä y.m. paljon mielenkiintoista. Merta saimme ihaila myös laivasta käsin. Vesibussi vei meidät Korkeasaaren eläinten pariin. Siellä erilaiset eläimet aina apinoista ja pingviineistä jääkarhuihin asti elävät kahlehdittuina häkeissään. Teimme muitakin laivamatko-

mieltä. Meidän tulisi jaksaa aina rukoilla rohkeutta sanan eteenpäin viemiseksi jokapäiväisessä elämässämmekin.

Ei ainoastaan kristillisessä toiminnassa, vaan kaikkialla meidän tulisi pyrkiä edes jollakin tavalla näyttämään se, että Kristuksessa me saamme uuden ja täydeläisen elämän. Tähän kaikkeen pyytäkäämme voimaa Jumalalta ja kantaakamme esirukouksin opistoamme opettajineen sekä entisine ja tulevine oppilaineen.

Erkki Korhonen

ja, mm. 2:n tunnin matkan merelle. Suomenlinnassa myös kävimme ja viivyimme siellä koko iltapäivän. Kolusimme kaikki sen maanalaiset käytävätkin. Saimme käydä myös ihmeellisessä Valhallan ravintolassa, jota ennen kenties on pidetty vankien säilytyspaikkana.

Auringonpimennyskin sattui meidän Helsingissä ollessamme. Olimme silloin tutustumisretkellä englantilaisella aluksella. — Myös erilaiset museot tarjosivat paljon katseltavaa. Mielenkiintoista oli käydä Mannerheim-museossa, sillä talohan on miltei samanlainen kuin sotamarsalkan eläessä. Lähetysmuseossa saimme nähdä kaikenlaisia pakanoiden taikaesineitä y.m. heidän esineitään. Ateneumissa saimme ihaila meille tutujen suomalaisten taidemaalarien tauluja.

Ollessamme tutustumassa SOK:n taloon tarjottiin meille kahvit. Kävimme myös Valiossa ja Pauligin paahtimossa.

Meilahden uusi kirkko oli hauska nähdä. Ulkoapäin sitä ei olisi luullut ollenkaan kirkoksi, niin se oli muiden talojen näköinen. Sisältä se oli kaunis, alakerassa oli kerhohuoneistoja, keittiöitä y.m. Katselimme Hietaniemen vanhan ja uuden hautausmaan. Huomattavaa oli uudella puolella se, että hautakiviä oli vähän ja sen sijaan paljon vihreätä, pensaita ja puita sekä kukkia.

Keskikaupungilla on liikenne niin vilkasta, että tottumaton on aivan helisemässä. Suuret tavaratalot komeine näyteikkunoineen ovat kiehtovia laitoksia, jos jättää asian ulkopuolelle sen, että niissä voi menettää omaisuuksia. Meille maaseudun asukkaille Helsinki oli suuri, ihmeellinen kaupunki, joka voi tarjota paljon nähtävää, ei ole pitkää matkaa minnekään ja on tosiaan tarjolla paljon sellaista, mitä maaseudulta puuttuu. Mahtaisikohan kuitenkaan monikaan olla valmis vaihtamaan?

Pääkaupungissa alkoivat Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlat heinäkuun 1. päivänä. Ehdimme olla juhlilla mukana vain päivän, kun oli lähdettävä jo kotimatkalle. Saimme mm. osallistua suureen nuoris juhlaan, jossa kaikki evankeliset kansanopistot esittäytyivät lauluin ja puhein. Me lauloimme opistosamme rakkaaksi tulleen Siionin Kantaleen laulun 309 ”Sieluni kaipuu...”. Näitä juhlia pidettiin Lutherin kirkossa.

Älä ole toivoton!

Särjettyä ruokoa hän ei muserra ja suitsevaista kynttilän sydäntä hän ei sammuta. Jes. 42: 3.

Toivottomallekin on vielä toivoa. Ehkä Sinä juuri tunnet olevasi kuin murtumaisillaan oleva hauras ruoko tahi kuin heikko kynttilän liekki, joka on aivan sammumaisillaan. Sinä itse tuomitset itsesi ja Sinusta tuntuu, että niin tekevät kaikki toisetkin. Ehkä juuri nyt olet niin laakson pohjalla, ettei näy valoa missään. Ja sittenkin jostain tuikkii. "Niin synkkä ei yö, ei suur hätäkään, Mua Jeesus ett' auttaa ei vois. Hän yössäkin tähti on elon tään, Ei armoaan ota hän pois. Hän luonani on, jos toisinaan kaukana näyttää". On Jeesus, on armo — elämää kannattava rakkaus. "Minun armossani on sinulle kyllin", vastasi Jumala Paavalin pyyntöön päästä "pistemestään".

Enemmän armon varaan, enemmän Jumalan voiman varaan! Se on varmaan tarkoitus. "Sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa". Mutta meidän on niin vaikeata olla heikkoja. Haluaisimme olla ehjiä ja vahvoja, palaa suurella liekillä. Olla epätoivoisesti jostain, jota emme pysty jostain syystä koskaan olemaan. Kaikki, parhainkin yrityksemme, on aina puutteellista ja epätäydellistä. Ei ole voimaa. Milloin on mikin asia esteenä, väsymys, sairaus, epäedulliset olosuhteet, toiset ihmiset. Syy on kuitenkin syvemmällä. Kunpa saisimme nähdä, että se salaperäinen tekijä, kaiken takana vaikuttava syy, on oman sydämemme synti. Siinä selitys olemuksemme ristiriitaan. Siihen, että vanhurskautemme on kuin tahrattu vaate. Siitä voimattomuus ja epätoivo. Se on ollut oman voiman varaan jättäytymistä. On juuri parhaaksemme, että keinolla millä hyvänsä oma kurjuutemme paljastuu ja on pakko tyhjänä ja

Kotimatka sieltä oli kovin haikea, sillä opistolaisia alkoi matkan varrelta jäädä koteihinsa ja pohjoista kohden joukko pieneni pienenemistään. Olimme väsyneitä, mutta henkisesti virkistyneitä, kun palasimme kukin omiin tehtäviimme.

Maire Sormunen

ansiottomana painautua Jumalan armahdettavaksi. Täytyy saada apua, täytyy uskaltaa Hänen armoonsa, kun ei ole muuta keinoa. Ehkä saamme elämänpelkoomme Häneltä jonkin rauhoittavan sanan kuten esim.: "Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun". Hän on se, joka huonoimman ja turtuneimmankin rintaan kykenee toivon liekin puhaltamaan. Alamme huomata, että Häneltä saamme odottaa kaikkea.

Niin, me saamme suorastaan odottaa suuria Jumalalta. Kunpa hätämme ja toivottomuutemme saisi Jumalan armosta muuttua siunaukseksi, niin että rupeaisimme yhä enemmän ja luottavaisemmin panemaan toivomme Jumalan voimaan. Emme itse haluaisikaan enää olla mitään, muuta kuin Jumalan armosta. Muistan vuosien takaa koulutoverini, hyvän ystäväni, kirjeestä toivomuksen: "Ah, etten mä mitään oisi, tyhjä särjetty astia vaan, Pantu Mestarin jalkojen juureen, korjaustansa vartomaan". Saisipa Mestari itse muovata meitä astiaksi, joka on Hänelle kunniaksi. Paavali, joka oli oppinut kerskaamaan heikkoudestaan, kirjoittaa: "Sillä me emme julista itseämme, vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän palvelijanne Jeesuksen tähden. Sillä Jumala, joka sanoi: "Loistakoon valkeus pimeydestä", on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa. Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä. Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat." 2 Kor. 4: 5—8.

Sinä, joka kenties vaellat pimeydessä, syntisi ja heikkoutesi epätoivoon vaivuttamana, näe, että suunnattoman suuri voima on Sinuakin varten. Kenenkään ei tarvitse murtua eikä sammua. Antaakamme Jumalan itsensä loistaa sydämeemme. — Opistomme kohta alkavan työkauden siunaus riippuu myöskin siitä, saako Jumala itse olla antamassa. "Ilman minua te ette voi mitään tehdä".

Tarvitsemme ennenkaikkea enemmän hiljaisuutta Sanan ääressä. Pitäytykäämme siihen yhä lujemmin, mitä

Toveriliittomme raamatun- luku.

Odotellessanne tätä syysnumeron ilmestymistä olette ehkä jatkaneet lukemista eteenpäin siitä, mihin syyskuun ohjelma päättyi. Näin olemme tulleet lukeneeksi tessalonikalaiskirjeet. Mitäpä jos jatkaisimme tätä "raamattukerhoamme" lukemalla tästä edes joka päivä puoli lukua. Jos lokakuun 13. p. luemme alkupuolen 1. Timoteuskirjeen 1. luvusta, 14. p. loppupuolen, 15. p. alkupuolen 2. luvusta, 16. p. loppupuolen j.n.e. saamme vuoden loppuun mennessä läpikäytyä Timoteuskirjeet, Tiutuksen ja Filemonin kirjeen, Hebrealaiskirjeen sekä vielä Pietarin kirjeet ja 1. Johanneksen kirjeen. Koetapa heti jo merkitä päivämäärät raamattuusi lukujen kohdalle, käykö näin?

Saakoon tämä ohjelma syksyn ja loppuvuoden aikana jälleen osaltaan yhdistää meitä, niin että päivuimme ja töihimme tulisi siunaus ylhäältä ja meistä voisi pitää paikkansa psalmin sana: "Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni". Ps. 119: 105.

enemmän oma huonoutemme meitä painaa. Saamme yhä uudelleen kosketuksen rakastavaan Isään ja anteeksiantamuksellaan nostavaan Jeesukseen. "Niin tahdon nimes kunniaa sanoilla, töillä julistaa ja katsoa sen voitoksi, kun vain saan olla omasi."

Opistoterveisin

Helvi Valkonen.

Tietoomme on tullut:

Vihittyjä:

Veikko Reijonen ja Alma Tanskanen (1944—45), Johannes Törrönen ja Maija Kyllönen (1945—46), Veikko Ajo ja Tellervo Nevalainen (1947—48), Reino Hakojoki ja Aili Ruokolainen (1949—50), Asko Hyvärinen (1950—51) ja Unelma Nevalainen (1950—51), Veli Suhonen ja Eeva Pyykönen (1951—52), Erkki Kaikkonen ja Eeva Heikkinen (1953—54).

Kihloissa:

Arvi Vesa ja Malla Pennanen (1944—45), Matti Miettinen ja Sinikka Hassinen (1948—49), Oiva Timonen ja Katri Väyrynen (1950—51).

Valmistuneita:

Apuhoitajiksi Aino Saarelainen (1945—46) ja Eeva Savolainen (1948—49), kodinhoitajiksi Sylvi Kilpeläinen (1950—51) ja Laina Pirinen (1950—51), Pohjois-Karjalan Keskusammattikoulusta Raimo Penttinen (1951—52) ja Matti Vattulainen (1951—52).

Eri oppilaitoksiin päässeitä:

Apuhoitajakurssille Mikkeliin Elli Piironen (1946—47), seminaariin, Tornioon Anneli Silvennoinen (1952—53), Kajaanin Pentti Kilpeläinen (1953—54), Joensuuhun Heikki Rantasalo (1951—52), Visa Ikonen (1952—53) ja Erkki Korhonen (1952—53), Työkeskus Harjulan ompeluopistoon Lahteen Aili Kinnunen (1953—54) ja Maire Sormunen (1953—54), Hämeenlinnan Kotiteollisuusopiston Kotiteollisuuskouluun Sisko Kilpeläinen (1953—54), Pohjois-Karjalan Keskusammattikouluun, Joensuuhun, Pentti Kortelainen (1952—53), Helsingin Ev. Kansankorkeakouluun Hilda Piirainen (1950—51) ja Anja Määttä (1951—52).

Sydämelliset onnittelet kaikille!
"Herra, sinun Jumalasi, on sinun kansasi, missä ikinä kuljetkin."

Joos. 1: 9.

He tulevat pian!

Opistomme 19. 10. —54 alkavalle XIV työkaudelle on kutsuttu seuraavat oppilaat:

Nurmeksesta Raili Drufva, Ilona Hukka, Maija Immonen, Rauni Karjalainen, Asta Komulainen, Hilja Korhonen, Sylvi Korhonen, Ilkka Korhonen, Anja Kortelainen, Pekka Kuittinen, Eeva Laakkonen, Saara Lehikoinen, Ella Niskanen, Seija Pellikka, Martta Piironen, Anja Pääkkönen, Helvi Saastamoinen, Tyne Sutinen, Kauko Tolvanen, Mauri Tuovinen. *Kuhmosta* Hilja Heikkinen, Katri Huotari, Leena Huotari, Lyyti Huotari, Martti Huotari, Katri Keränen, Mirja Kilpeläinen, Maija-Liisa Kinnunen, Senja Kinnunen, Ritva Malinen, Tyne Määttä, Helvi Pulkkinen, Meeri Pulkkinen, Elsa Tampio. *Pielisjärveltä* Helka Heikura, Mirja Honkanen, Terttu Kaltainen, Liisa Kilpeläinen, Marjatta Tuovinen, Ulpu Ukkonen, Martti Vaakanainen. *Juuasta* Hilka Kortelainen, Elvi Nevalainen, Anna-Liisa Partanen, Ella Partanen, Raili Peltola, Aulis Pennanen, Airi Tuononen, Heikki Vaakanainen. *Valtimolta* Airi Kilpeläinen, Vilho Mukkala, Sanni Nevalainen, Liisa Rautiainen, Leila Repo, Adi Savolainen, Laina Suhonen. *Viekijärveltä* Rauha Honkanen, Aino Meriläinen, Marja Meriläinen, Pekka Ruppenon, Mirja Saarelainen.

Pienille

Kristuksen evankeliumi on evankeliumia pienille — lapsille ja heidän kaltaisilleen ja jos kirkko tahtoo olla Kristuksen kirkko, se ei saa tätä unohtaa. Monta kertaa ajatellaan, kuinka suuri voitto on Jumalan valtakunnalle jonkun maan mahtavan voittaminen myötmieliseksi kristinuskolle. Jeesuksen opetuksen mukaan kuitenkin lapsen voittaminen on enemmän arvoinen. Pienten, omasta hyvydestään riisuttujen kautta Jumala vieläkin tekee suuria maan päällä. Lasten ja heidän kaltaistensa mukana kulkee Kristus, Hän, joka vain "heikoissa on väkevä".

("Herran työssä"-lehden kirjoituksesta 30. 9.)

Eero Permi.

Enosta Ella Rätty. Hyrynsalmelta Eine Mikkonen, Juvalta Salme Kerminen. Kiihtelysvaarasta Pentti Hämäläinen ja Väinö Lukkarinen. Polvijärveltä Erkki Mutanen. Rautavaaralta Ella Vainikainen ja Eino Voutilainen. Säräisniemeltä Maija-Liisa Karjalainen, Lauri Korhonen ja Pirkko-Liisa Korolainen. Tuupovaarasta Reino Kainulainen. Ilomantsista Maila Hiltunen. Vuolijoenlta Milja Karjalainen.

Siunatkoon Taivaallinen Isä armosaan opistotalven jokaiselle oppilaalle!

Oi Herra, auta, oi, Herra anna menestys! Rukoilethan Sinäkin toveriliittolainen sitä?

Pian on opistotyö täydessä vauhdissa.

Uuden työkauden alkajaisjuhlat

pidetään sunnuntaina t.k. 24 päivänä. Tervetuloa näkemään uusia niinkuin vanhojakin kasvoja ja juhlimaan yhdessä!

Kannatusyhdistyksen syyskokous

on opistojuhlan yhteydessä adventina jumalanpalveluksen jälkeen Nurmeksen Rukoushuoneessa. Opiston ystävien ja varsinkin kannatusyhdistyksen jäsenten toivotaan runsaslukuisesti saapuvan tilaisuuteen.

Opiston adresseja saatavana.

Niitä käyttämällä ja pitämällä tarjolla kotikyläilläsi voit myöskin toimia opiston hyväksi.

Oman lähettimme osoite:

Miss Kaisu Piirainen, Minami 12, Nishi 12 Sapporo Japan.